

Wyrok z dnia 24 października 1997 r.

I PKN 326/97

Przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach oznacza, że pracodawca jest obowiązany zatrudnić pracownika na takim samym stanowisku jakie zajmował poprzednio, zapewnić mu możliwość wykonywania takiej samej pracy i za wynagrodzeniem zgodnym z obowiązującym u tego pracodawcy regulaminem lub taryfikatorem wynagrodzeń (art. 45 § 1 KP).

Przewodniczący SSN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 24 października 1997 r. sprawy z powództwa Tadeusza U. przeciwko "P." Przedsiębiorstwu Przemysłu Paszowego Spółka Akcyjna w P. o zapłatę, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 14 lutego 1997 r. [...]

1. u c h y l i ł zaskarżony wyrok w części dotyczącej roszczeń powoda o zapłatę nagrody z zakładowego funduszu nagród (tzw. 13 pensji), nagrody jubileuszowej i nagrody z zysku z odsetkami i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Wojewódzkiemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu do ponownego rozpoznania,

2. o d d a l i ł kasację w pozostałej części.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Poznaniu wyrokiem z 20 września 1996 r. [...] oddalił powództwo Tadeusza U. przeciwko „P.” Przedsiębiorstwu Przemysłu Paszowego S.A. w P. o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie, odszkodowanie i nagrodę. W apelacji od tego wyroku powód wniósł o jego zmianę w części i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 1.470 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 1993 r. tytułem zaległego wynagrodzenia. Następnie w toku postępowania apelacyjnego powód rozszerzył żądanie wnosząc o zasądzenie od pozwanego łącz-

nej kwoty 24.100 zł tytułem zaległego wynagrodzenia, nagrody jubileuszowej oraz trzynastej pensji. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z 14 lutego 1997 r. [...] oddalił apelację. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Wojewódzki wskazał, że dokonane w toku postępowania apelacyjnego rozszerzenie żądania powoda nie mogło wywołać skutków procesowych, ponieważ żądania powoda dotyczące nagrody jubileuszowej oraz trzynastej pensji zostały już wcześniej ostatecznie rozstrzygnięte przez Sąd Rejonowy w Poznaniu wyrokiem z 7 kwietnia 1994 r. [...], a ponadto żądania te zostały zgłoszone już po upływie terminu do złożenia apelacji. Równocześnie Sąd Wojewódzki podzielił pogląd wyrażony przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku, wedle którego przywrócenie pracownika do pracy „na poprzednich warunkach” (art. 45 § 1 KP) oznacza, że pracownik powinien wykonywać tę samą pracę, którą wykonywał uprzednio oraz powinien otrzymywać wynagrodzenie wynikające z regulaminu wynagrodzeń lub taryfikatora obowiązującego u pracodawcy w wysokości nie niższej niż poprzednio. A w rozpoznawanej sprawie pozwany zadośćuczynił tym wymaganiom, przywracając powoda do pracy.

W kasacji od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu powód zarzucił błędną wykładnię przepisu art. 56 § 1 KP i art. 45 § 1 KP oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Poznaniu i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu kasacji powód podniósł, że obowiązek przywrócenia do pracy „na poprzednich warunkach” należy w danym wypadku interpretować w ten sposób, że skoro przed rozwiązaniem umowy o pracę był on zatrudniony na stanowisku samodzielnym, które przed jego likwidacją było porównywalne w kwestii wynagrodzenia do innych stanowisk (np. radcy prawnego), to po przywróceniu do pracy powód powinien otrzymać wynagrodzenie nie niższe od osób zatrudnionych na takich stanowiskach. Ponieważ w kasacji nie została podana wartość przedmiotu zaskarżenia, na wezwanie Sądu Wojewódzkiego powód określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 24.100 zł. W odpowiedzi na kasację strona pozwana wniosła o jej odrzucenie i zarzuciła, że kasacja powoda nie spełnia wymogów formalnych w zakresie dotyczącym wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 393 pkt 1 KPC). Skoro bowiem powód zaskarżył wyrok Sądu Wojewódzkiego „w części oddalającej apelację”, a apelacja obejmowała kwotę 1.470 zł, to tym samym kasacja może dotyczyć wyłącznie tej właśnie kwoty. Pozwana zwróciła także uwagę, że rozpatrując apelację Sąd Wojewódzki nie uwzględnił późniejszych wniosków powoda o rozszerzenie zakresu żądania, a w uzasadnieniu

kasacji powód nie kwestionował zasadności stanowiska Sądu Wojewódzkiego w tej kwestii. Ponadto strona pozwana wniosła o oddalenie kasacji, a to ze względu na błędne wskazanie art. 56 § 1 KP jako podstawy prawnej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do postanowienia art. 393 pkt 1 KPC kasacja nie przysługuje w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych. W rozpoznawanej sprawie powód zaskarżył w dniu 23 października 1996 r. w trybie apelacji wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Poznaniu z 20 września 1996 r. [...], wnosząc o jego zmianę jedynie w części oddalającej apelację i o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 1.470 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 1993 r. tytułem zaległego wynagrodzenia. Następnie, w toku postępowania apelacyjnego przed Sądem Wojewódzkim-Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, już po upływie terminu do złożenia apelacji, pismem z dnia 19 grudnia 1996 r. powód rozszerzył zakres apelacji występując z żądaniem zasądzenia od pozwanego dodatkowych roszczeń na łączną kwotę 24.100 zł. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z 14 lutego 1997 r. [...] oddalił apelację powoda w całości. W uzasadnieniu wyroku Sąd Wojewódzki podkreślił, że w przedmiotowej sprawie postępowanie apelacyjne przed Sądem II instancji toczyło się jedynie w zakresie żądania powoda określonego w apelacji z 23 października 1996 roku. Natomiast mimo wyraźnego stwierdzenia w uzasadnieniu tego wyroku, że dalsze żądania powoda, które zgłoszone zostały już w toku postępowania apelacyjnego, nie mogły być przedmiotem rozpoznania, bowiem zostały wniesione po upływie terminu do złożenia apelacji i dotyczą roszczeń powoda, które zostały już ostatecznie rozstrzygnięte wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z 7 kwietnia 1994 r. [...], w sentencji wyroku Sądu Wojewódzkiego nie zostały one odrzucone. Wynika stąd, że wbrew treści uzasadnienia, sentencją wyroku oddalającego Sąd Wojewódzki w niniejszej sprawie objął wszystkie żądania zgłoszone w toku postępowania przez powoda. W konsekwencji oznacza to również, że w sensie prawnoformalnym kasacja w niniejszej sprawie jest dopuszczalna, bowiem wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa aniżeli pięć tysięcy złotych.

Biorąc pod uwagę, że żądania powoda o zapłatę nagrody z zakładowego funduszu nagród (tzw. 13 pensji), nagrody jubileuszowej i nagrody z zysku z odset-

kami zostały zgłoszone przez niego już w toku postępowania apelacyjnego i po upływie terminu dla złożenia apelacji (art. 369 oraz art. 383 KPC), a ponadto okoliczność, iż Sąd Wojewódzki stwierdził w uzasadnieniu swego wyroku, że dotyczą one roszczeń już wcześniej rozstrzygniętych innym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego (*res iudicata* - art. 379 pkt 3 KPC), czego jednak nie można było jednoznacznie ustalić na podstawie akt sprawy w toku postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹¹ oraz art. 393¹³ § 1 KPC uchylił w tym zakresie wyrok Sądu Wojewódzkiego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Z kolei podniesiony w kasacji zarzut naruszenia prawa przez błędną wykładnię art. 56 § 1 KP jest chybiony, bowiem przepis ten w ogóle nie może mieć w rozpoznawanej sprawie zastosowania, skoro zgłaszane przez powoda roszczenia dotyczą rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem. Natomiast zarzut powoda naruszenia przepisu art. 45 § 1 KP przez niewłaściwą wykładnię zwrotu normatywnego mówiącego o „przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach” jest nietrafny. Słusznie wywiedziono w uzasadnieniu wyroku Sądu Wojewódzkiego, że przywrócenie do pracy „na poprzednich warunkach” oznacza jedynie, że pracodawca jest obowiązany zatrudnić pracownika na tym samym stanowisku, zapewniając mu możliwość wykonywania takiej samej pracy, jaką wykonywał przed zwolnieniem i to za wynagrodzeniem zgodnym z obowiązującym u pracodawcy regulaminem lub taryfikatorem wynagrodzeń. Dlatego w tym zakresie kasacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====